

Снігова мрія

Настала зима, і сніг засипав подвір'я ферми. Надворі було дуже холодно, а от у хліві тепло та затишно, а їжі вдосталь.

Дев'ятеро поросяток чемно примостилися рядочком біля мами й смоктали молоко. Вони щасливо порохкували й час від часу виляли своїми закрученими хвостиками.

Лише поросятко Петрик стояло поруч із яслами й засмучено спостерігало, як за вікном падають сніжинки.

Петрикові хотілося побігати по цьому м'якенькому сніжку, понюхати його, скуштувати та пірнути в холодні білі кучугури. Але ця мрія здавалася недосяжною! Матуся каже, що зараз дуже холодно, і доведеться чекати доброї погоди, щоб вийти надвір.

Аж тут зарюмсаного Петрика побачило ягнятко Кучерик. Воно схилилося до поросятка й тихенько запитало:

— Чому ти плачеш?

Петрик кілька разів рохнув і зморщив рильце.

— Я хочу стрибати та гратися в сніжку, але матуся не дозволяє!

Кучерик спробував його втішити й лизнув п'ятачок зі словами:

— Іди за мною до дверей, нас ніхто не помітить. Твої маленькі брати смокчуть молоко, а матуся дрімає.

Петрик відразу звівся на ратички й подріботів за ягнятком. Двері були не замкнені й відчинилися від легкого поштовху.

Щойно малята вийшли з хліва, на їхні голови спустилися сніжинки. Друзі застрибали зі сміхом, залишаючи сліди на сніговій ковдрі. Сльози відразу висохли, а писк поросятка осяяла усмішка. Цього разу Петрик хрюкнув від щастя!

Друзі висолопили язики, щоб спіймати сніжинку, й скуштували її: сніг був холодним, але відразу розтанув і став неймовірно м'яким!

Поки вони гралися, виявилось, що інші поросята виходять із хліва разом із матусею! Петрик злякався, що його сваритимуть. Та вже за мить його братики теж качалися в м'якому сніжку, а матуся сиділа й милувалася малятами. Побачивши, що дітлахи такі щасливі, вона дозволила їм награтися досхочу.

